

<i>student</i>	<i>semestar</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Selma Mehić	treći	GLUMA III; Lik	Radni proces, Radno mjesto

Matematika na području glume

Pokazali smo Majklu prve skice naših etida radnih mjesta i vidim da smo otišle u dosta krivom smjeru, no samo dobivanje uputa me motiviralo da ih nastavim razrađivati. Što ih više isprobavam, otvara mi se sve više mogućnosti i imam osjećaj odgovornosti prema svemu što napravim i kažem. To se najbolje očituje na primjeru kada netko treći od kolega gleda našu etidu pa nam kaže kako je shvatio neku od naših rečenica koju smo mi izrekli sasvim nepromišljeno misleći da je nevažna, ili se pak nama učinila jasnom, a upravo je ona odvela publiku u sasvim krivom smjeru. Ako se naniže par takvih slučajeva, stvara se niz nelogičnosti i gledaocu je to nejasno. Sjetila sam se pojmova kao što su montaža ili odabiranje argumenata o kojima sam čitala. Bitno je u kojem ćemo trenutku izreći određeni argument i to određuje njegovu „točnost“. U ovom dijelu mi je najopipljiviji susret s matematikom na području glume o kojem nam svi govore.

Koncentracija

Primjetila sam da mi je koncentracija oslabila u odnosu na prošlu godinu, kao da se moram dvostruko više potruditi kako bih uspjela pratiti događaj na sceni, Majklove upute, a tako i partnera u vlastitoj sceni. Nakon par dana se situacija malo poboljšala. Učinilo mi se nevjerojatnim kako se tijelo tako brzo može zaboraviti navike koje gradimo dugo vremena ako se ne njeguju kontinuirano. Osnovnim vježbama za ugrijavanje glasa i tijela postigne se mnogo i po pitanju koncentracije, tako da sam već nakon par dana osjetila da se pomičem s mjesta.

Ciljevi i radnje vezani za partnera

Radila sam scene radnog procesa s Juki i posvetile smo se točnom određivanju cilja svake od nas, te glavnih radnji, a onda smo u isprobavanju pronalazile postupke kojima ih možemo izvršavati. Događalo nam se da verbalno razradimo te stvari, ali čim krenemo u konkretno isprobavanje u prostoru stvari jednostavno ne funkcio-

niraju i onda bismo pokušale naći uzrok tome. Primjetile smo da nam uvijek nešto drugo predstavlja problem, ovisno o etidi i radnom procesu koji već sam po sebi postavlja neke uvijete. Još jednom i ponovno dolazim do saznanja da je proba jedini točan način. Problem mogućnosti realizacije pojavio se i u postavljanju osnovnog cilja u biografiji. Majkl nam je po tom pitanju govorio o važnosti aktiviteta na sceni, odnosno da je bitno da u našoj volji imamo nešto što je vezano uz našeg partnera. Taj mi je savjet dosta pomogao i kao da sam najednom otvorila oči i usitinu ugledala svoju partnericu na sceni, i tada je moj cilj bio usko vezan i ovisan o njoj, pa smo uvidjele da se situacija i događaj rađa iz našeg odnosa. Moj cilj treba ovisiti o njoj inače nema sukoba, a sam proces u biografiji je pronalaženje načina da se dvije sile dogovore. U početku me je zbunjivalo to što sam mislila da i sila A i sila B imaju isti cilj koji je usko vezan za događaj koji se dogodio u prošlosti pa me je to sputavalo u daljenjem razvoju. No kada se cilj postavi ne kao pomirenje već kao modno kreiranje, onda mi je motivacija puno veća, a pomirenje s tetkom mi je bitna stanica na tom putu jer to ne mogu bez nje. Ono što također trebam konkretizirati su razlozi zbog kojih to činim zbog nje, a ne zbog sebe (to si definiram kao nesebične razloge).

Sukob

Mnoge nedoumice mi je riješilo profesorovo objašnjavanje pojma „sukob“. Objasnio nam je to kao BORBU dvaju sila, znači nešto što nema nužno negativnu konotaciju. Sukob (borba) se rađa iz naših razlika i ne mora biti svađa!

Možda nas je taj pojam sukoba doveo do najvećih nedoumica pa smo pomalo pretenciozno krenule u gradnju nekog velikog sukoba koji zapravo ne funkcionira i nije blizak realnosti. Ovo mi je postalo puno jasnije i bistrije nakon profesorovih uputa. Iz obustrane ljudske ljubaznosti može doći do određene nesuglasice ili tzv. sukoba. To treba biti borba dvaju sila za ispunjenjem svojih ciljeva, no u potpuno ljudskoj i realnoj atmosferi i sa mogućim pozitivnim zaključkom. U principu, sada kada razmišljam o tome, vidim da se to

u realnom životu uistinu tako i događa. Koliko god bili razočarani nekim postupcima ljudi, također postoji i velik broj onih koji bez obzira na prepreke žele izgladiti odnos, izaći u susret i kroz svoje pružanje pomoći (što isto predstavlja radni proces) opravdati svoju ljudskost. U rokovnik sam si kao uputu zapisala: promoviranje tolerancije.

Količina pitanja

Ono što mi trenutno predstavlja najveći i generalni problem u radu je količina pitanja koja mi se vrte u glavi, a ne mogu ih točno definirati, odnosno imenovati. To rješavamo tako da isprobavamo više mogućnosti pa komentiramo koja nam se učinila najtočnijom, najlogičnijom, koja nam otvara daljnje mogućnosti za razvoj igre. Tako komentiramo i etide svojih kolega, pa sam primjetila da nešto što kod njih funkcionira u našu scenu apsolutno ne pripada ili pak obrnuto. Svaka je scena novi projekt, novo propitivanje, mjerenje, vaganje, sortiranje, odmjeravanje, nijansiranje... Što se tiče problema imenovanja, najviše mi pomaže čitanje stručne literature, pa osjećam kao da mi se vraća sposobnost verbaliziranja (uz sliku polako dobivam i zvuk). U svakom slučaju, imam potrebu razgovarati s kolegama o postavci scena, tj. stvarati nekakav dogovor.

Igra napamet

Postoji jedna zamka u koju često zapnemo kada radimo scene. Imamo tu fazu isprobavanja, improvizacije, „nabacivanja materijala“, zatim odaberemo i sortiramo, tj. definiramo. To je faza najvećih promjena, a onda tokom svake probe radimo nadogradnje, promjene itd. Tada često nemarno prelazimo preko stvari koje smo fiksirali, ne slušajući partnera što nam to zapravo govori na sceni, pa ako on imalo promjeni tekst (što se u ovoj fazi kada nam tekst nije u potpunosti fiksiran često događa), javljaju se nelogičnosti, odnosno neuigranost. Na to me je podsjetio i ukazao profesorov savjet koji kaže da trebamo ekonomizirati tekst na sceni, ali da trebamo čuti svaki partnerov argument i na njega reagirati svojom sljedećom radnjom. To me je podsjetilo da ne smijemo igrati napamet, već svaki argument trebamo govoriti kao da nam je posljednji.